

Cartes

Seguim l'estel d'en Bernat
Pares, germà i familiars de Bernat
Budallé. Vidreres.

Acabo de veure un estel voltant per tot el firmament, brillant molt i molt, no s'apaga, la seva llum es va tornant mes tènue i ja fa menys claror. S'allunya però a poc a poc es va acostant més i més, quasi la puc tocar, renoi com brilla, cada vegada més i més. Estiro la mà i m'adono que porta un missatge molt breu "Us estimo i no us oblidó".

De sobte, només en un breu moment entenia que tot és un somni, veient i recordant el teu somriure que meravellava a tothom, la teva lluita, la teva empenta, les teves ganes de viure i aquella teva cançó "Torneu-me la vida".

Sí, perquè quan estaves a la teva flor de la vida, te l'han tret, per què, per què? Dura, esgarrifosa, injusta, però al mateix temps bonica. L'amor que ens tenim entre nosaltres ens porta i ens dóna forces per veure't i tenir-te sempre al nostre costat.

Aquest és el quart any de la teva partida, quatre anys en què sempre et tenim present. T'estimem i mai t'oblidem, Bernat.

La caixa seguia allà
Jesús Badenes. Girona.

L'equip de govern de Salt s'ha pres com una ofensa personal que opini sobre les retallades en la neteja de carrers. Van prometre estalviar-se 185.000 euros evitant cobrir les baixes i les vacances dels treballadors. En un article el passat 15 de juliol, jo reflectia que retallar en personal ha provocat que els carrers estiguin més bruts. El mateix regidor admet que va curt de personal. Doncs, lògica incontestable: si hi ha menys persones netejant, els carrers són més bruts. Per contra, CiU de Salt, lluny de desmentir amb dades el que jo afirmo, ho resumeix amb un "és mentida". I les proves?

Pel to irrespectuós de l'escrit de CiU de Salt, veig que no volen ciutadans que col·laborin. Però jo insisteixo: puc demostrar que la caixa continuava allà 12 dies després. Amb imatges que he anat penjant al meu Twitter i al Facebook. Pregunta: no és el regidor qui ha de saber on són els carrers nets i els bruts? Ha de ser un periodista qui li digui?

Perquè no treballa per a cap govern em vaig estalviar el nom dels carrers: Moreneta i Pau Masó. Carrers a tocar d'un centre sanitari, una farmàcia, una escola i diversos establiments comercials. El sofà hi va ser fins dimarts de la setmana passada. La caixa hi va ser fins dimecres, disposada a ser engolida per les males herbes d'un solar pròxim. El sofà, al carrer Moreneta i la caixa, al carrer Pau Masó. Ara, en el mateix tram, he arribat a veure durant dies un parell de rodes de cotxe, caps i ampolles buides. Totalment abandonades.

Sr. Tito Vilanova
Manel Fortis i Artacho. Olot.

El més important de qualsevol fet és el com ho has fet, el perquè i amb el sentiment que ho has fet. Inclús a vegades és més bonic i satisfactori no aconseguir el que desitges, si per aconseguir-ho has de deixar a part conviccions i valors.

Ara no és el moment de criticar el Barça ni comparar com han resolt els casos d'en Tito i l'Abidal.

D'en Tito ja se'n cuidaran els metges i la seva família de la millor manera possible. Ningú pot ajudar millor una persona malalta que els metges per la salut física i la família per la salut emotiva. I no dubto que aquestes ajudes, en Tito ja les té.

Parlaré del Barça, de la seva manera de fer, des del punt de vista d'un culer apassionat, sensible i amb una mirada de la vida original i estranya molts vegades.

Prefereixo mil vegades que el Barça quedi eliminat per golejada amb el Bayern de Munic, però amb un senyor com a entrenador que té els valors de l'educació, la humilitat, el treball i una fidelitat a una manera d'entendre el futbol, que haver quedat campions d'Europa i que per ser-ho, a la que en Tito hagués caigut malalt el club el substituís per una persona només guanyadora. És possible que si la directiva hagués fitxat un entrenador tipus Van Gaal o Mourinho (perdoneu pel mal gust dels exemples) per suplir en Tito, haguéssim guanyat (o no) la Champions. Prefereixo més de mil vegades perdre la Champions sent el Barça, que guanyar-la com la va guanyar el Chelsea l'any passat. Els valors, el què, el com. Això importa i molt.

Prefereixo pendre el risc de confiar en un home com cal, encara que estigui malalt i donar-li suport, animar-lo i ajudar-lo en la seva feina i en la seva salut, que no pas només guanyar.

Per a mi, que he viscut molt de prop el càncer, el Barça va fer bé de confiar a en Tito la direcció del primer equip. Els sentiments, la confiança i els valors han de tenir més pes que altres valors.

Diuen les estadístiques que molts malalts de càncer no recauen i es curen (un tant per cent recauen i no sobreviuen). Al Barça, la sort li ha donat l'esquena a l'estadística.

Sr. Tito (Francesc) Vilanova, torni aviat. I quan dic torni, no em refereixo a la banqueta del Barça ni a entrenar. Vull que torni aviat a tenir salut i a ser feliç.
De tot cor.

Mediocritats
Manel Tolsanas. Llançà.

El progrés ens ha portat a veure com autopistes, entitats bancàries, pàrquings, etc. s'han omplert de caixers automàtics. Aquesta setmana, hem rebut un escrit de la companyia elèctrica on ens comuniquen que properament se'ns canviarà el comptador per un altre d'intel·ligent. Els avantatges (?) que aquest canvi comporta queden demostrats amb el nou augment del cost de la tarifa elèctrica bàsica, (la més cara d'Europa) i la pregunta és: quantes persones més aniran a engruixir la llista de desocupats?.

Catalunya té instal·lats, en l'actualitat, un milió de comptadors "intel·ligents", (3,5 milions a tot l'Estat espanyol). Aquest progrés tecnològic ens aboca a la pèrdua de llocs de treball, la majoria dels quals no es tornaran a recuperar. D'altra banda, aquestes millores tecnològiques aconseguides no queden reflectides en el cost final. El progrés no es pot aturar... (per sort), però seria prou interessant d'estudiar i valorar si és factible la creació d'un nou impost a les màquines. Les mesures de retallades, les rebaixes de sous (ara tocarà als jubilats), l'augment dels impostos, ... són polítiques que ens porten a un empobriment de la societat cada cop més preocupant. Tot i això, la classe política de l'"Espanya va bien" segueix malversant milers de milions en obres faraòniques i la corrupció continua "increscendo". Els partits polítics s'han convertit en oficines de "col·locació" demostrant, tot plegat, que Espanya continua essent un país mediocre.

Com deia Forges, mediocre és un país que en tota la democràcia no ha donat cap president que parlés anglès o que tingués un mínim coneixement sobre política internacional. Mediocre és el país que no té cap universitat entre les millors del món i obliga els seus millors investigadors a exiliar-se per sobreviure. Mediocre és el país que ha reformat el seu sistema educatiu tres vegades en tres dècades fins a situar els seus estudiants a la cua del món desenvolupat. Mediocre és el país que té la quarta part de la seva població en atur però que troba motius per mobilitzar-se quan guanya alguna competició esportiva. Un país que ha fet de la mediocritat la gran aspiració nacional. Polítics que menystenen i insulten sense aportar res a canvi, que s'envolten de mediocres per dissimular la seva pròpia mediocritat arraconant l'excel·lència fins a deixar només dues opcions, marxar o deixar-se engolir per la maregassa grisa de la mediocritat. Així ens va...!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/07/24/cartes/627577.html?utm_source=rss